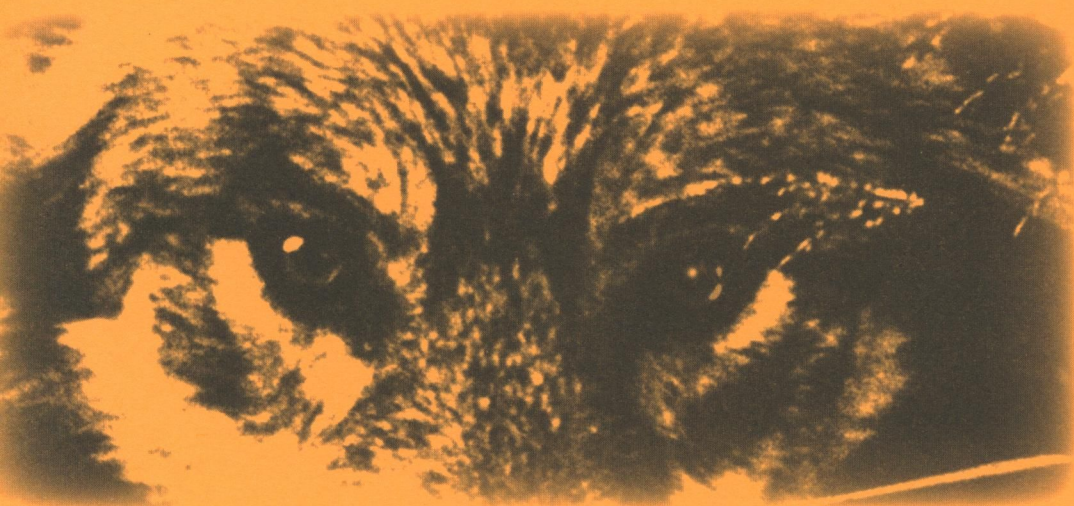

μικρή πραγματεία

για την διαφάνεια

των επιλογών

συμβολή στην υπόθεση της απελευθέρωσης του
αναρχικού Κ.Μητροπέτρου

Αναρχικοί-ές, αντιεξουσιαστές-ριες από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας

Αφορμή για αυτήν την έκδοση είναι η προφυλάκιση του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου στις 18 Νοέμβρη 1998. Η συμμετοχή του στα γεγονότα του περασμένου Ιούνη έξω από τα εξεταστικά κέντρα, η σύλληψή του στην συγκέντρωση της Κάννιγγος αμέσως μετά από χτύπημα των φασιστών σε συμμετόχους στα γεγονότα, οι διάτρητες κατηγορίες που του απαγγέρονται και η εν τέλει προφυλάκισή του στις φυλακές Κορυδαλλού, είναι το κλείσιμο από τη μεριά του κράτους ενός ακόμα “ανοιχτού λογαριασμού”. Γιατί όσοι αρνούνται την κατεστημένη τάξη πραγμάτων (από το αυτονόητο της κρατικής επιβολής στην κοινωνία έως και την τελευταία αξία αυτού του πολιτισμού) δεν μπορούν παρά να είναι για την εξουσία “ανοιχτοί λογαριασμοί” που πρέπει με κάθε τρόπο και αφορμή να “διευθετηθούν”.

Δεν μπορούμε όμως να μείνουμε στο επίπεδο των αφορμών.

Το κράτος στην ουσία μάζεψε τον Κώστα από τους δρόμους.

Από τους δρόμους του Κερατσινίου απ’όπου απαντούσε ευπρόσωπα στον αυτονόητο πολιτισμό των τοπικών αρχόντων, στους φασίστες παρακρατικούς, στην φυλάκιση και τον εξευτελισμό των μεταναστών στην περιοχή, σε κάθε προσταγή που μπορεί να “κυκλώνει” μία γειτονιά.

Από τους δρόμους μιας μητρόπολης απ’όπου αντιστεκόταν με κάθε τρόπο σε κάθε προσταγή που μπορεί να “κυκλώνει” μια ολόκληρη ζωή.

Θέλουμε λοιπόν σε αυτή την έκδοση να αφήσουμε τις αφορμές κατά μέρος και να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε με λίγα λόγια για την ουσία, που δεν είναι παρά τα αίτια για τα οποία ο Κώστας, οι σύντροφοι-ισές του, οι αναρχικοί-ές είναι στους δρόμους για έναν καθολικό αγώνα ενάντια στο κράτος και τον αστικό πολιτισμό. Τα αίτια για τα οποία είναι τόσο “ενοχλητικοί” ώστε να γεμίζουν τις φυλακές.

Αν οι προσταγές της κυριαρχίας είναι συναίνεση στις επιλογές της, εξατομικεύση και ιεραρχία τότε τα δικά μας προτάγματα δεν μπορούν παρά να είναι *αντίσταση και αντισυναινετική δράση, αλληλεγγύη και αυτοοργάνωση*.

Τα προταγματά μας αυτά είναι και οι αξίες που διατρέχουν και την οργάνωση του αγώνα μας (όπως και κάθε αγώνα μας) για την απελευθέρωση του Κώστα. Καμία καθεστωτική πολιτική μανούβρα, κανένας κομματικός διαμεσολαβητής, κανένα μέσο μαζικής ενημέρωσης-χειραγώγησης.

Κάθε αλληλεγγύη την θέλουμε μόνο στους δρόμους, εκεί που το σύστημα χάνει τις αντοχές του, εκεί που όλοι έχουν πάρει θέση, εκεί που όλα φαίνονται πιο καθαρά, εκεί που πραγματώνονται οι επιθυμίες μας.

Για την ελευθερία

στις απαράβατες επιταγές...

«Η πολιτική του ΔΝΤ είναι σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνη για την αύξηση της εγκληματικότητας», δήλωσε πρόσφατα ο ΟΗΕ. Είναι κι αυτό μία μορφή “υλικότητας” της νέας καπιταλιστικής κρίσης για την καθημερινότητα των απανταχού κυριαρχούμενων. Και φυσικά, γνωρίζουμε από πρώτο χέρι ότι όταν ο ΟΗΕ αναφέρεται σε “εγκληματικότητα”, εννοεί την κάθε είδους παραβατικότητα. Από τις απαλλοτριώσεις κάθε είδους κολασμένων, μέχρι τις “ευγενείς δραστηριότητες” της Μαφίας. Οι γενικευμένες κοινωνικές αντιστάσεις μεταφρασμένες με όρους ξεπλυμένου χρήματος.

Αν όμως, αφήσουμε κατά μέρος τις εντυπώσεις που προβάλλει η συγκεκριμένη και πολλαπλή κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, θα παρατηρήσουμε την αγωνιώδη προσπάθεια του κεφαλαίου να εξασφαλίσει, μέσα στην δύσκολη γι’ αυτό συγκυρία, την παραγωγή και αναπαραγωγή των όρων υπαρχής του, να επαναδιαπραγματευτεί την έκφραση της ηγεμονίας και της κοινωνικής της νομιμοποίησης.

Μιλάμε πλέον για μια οικουμενικοποιημένη αναδιάρθρωση, που καθίσταται απαραίτητη μέσα σε ένα δομικό πλαίσιο στο οποίο και φαινομενικά πλέον (μετά και την πτώση του σοσιαλιστικού τύπου διαχείρισης εξουσίας) δεν υπάρχουν συστημικές διαφορές. Οι πολιτικοί και κοινωνικοί όροι τους οποίους επιβάλλει η συγκεκριμένη αναδιάρθρωση στις επιμέρους εθνοκρατικές οντότητες έχουν, περισσότερο από ποτέ, την μορφή απαράβατων επιταγών.

Οι καινούριες τεχνολογίες έχουν ήδη, εδώ και καιρό, αρχίσει να αναδιοργανώνουν την παραγωγική διαδικασία με τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχει ένα ολιγάριθμο υπερεξειδικευμένο προσωπικό που να μπορεί να ακολουθεί ρυθμούς φοβερής εντατικοποίησης, την ίδια στιγμή που με μαζικές απολύσεις αποκλείονται από τον “νέο κόσμο” οι παλαιού τύπου εργαζόμενοι. Ετσι, παράλληλα με την μετάβαση της παραγωγής από την φιλοσοφία των μαζικοποιημένων προϊόντων στην φιλοσοφία συγκεντροποιημένων πυρήνων υψηλής τεχνολογίας, προωθούνται και οι διαδικασίες γκετοποίησης των κοινωνικά αποκλεισμένων. Η φιλελεύθερη εκδοχή του καπιταλισμού στην δεκαετία του ‘80, κατόρθωσε να διασπάσει την όποια κατακτημένη ταξική συνοχή των περασμένων δεκαετιών, με δεδομένες τις εκβιαστικές αλλαγές της παραγωγικής διαδικασίας, την “χειρουργική” αλλά και κατάφορη κρατική καταστολή, την επιστημονικοποιημένη προώθηση της φιλοσοφίας της εξατομίκευσης, την θεσμική ένταξη και αποτελεσματικότητα (μέσα στα πλαίσια των καθεστωτικών κριτηρίων πάντα) της συντεχνιακής πάλης. Η επάνοδος της σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής δεν έχει στην συνέχεια παρά να ολοκληρώσει την διαδικασία αναπαραγωγής του συστήματος με έναν κοινωνικό έλεγχο στην βάση προσφοράς και άρσης των κοινωνικών επιδομάτων στα πολυάριθμα γκέτο.

Ετσι κι αλλιώς, είναι πασιφανής στο πλάϊ αυτής της κοινωνικής πολιτικής των κυρίαρχων, ο εξοπλισμός και η στο έπακρο ισχυροποίηση των κατασταλακτικών μηχανισμών.

Εκεί που τελειώνει η επιστήμη της συναίνεσης αρχίζει η αστυνομία.

αναδιάρθρωση

...η ρήξη είναι ολόκληρη η ζωή

Ποιό είναι το “φάντασμα” που επικαλούνται όλοι όσοι στηρίζουν την κοινοβουλευτική δημοκρατική αρμονία μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων, από την αντιπολίτευση μέχρι τους αντικυβερνητικούς αντάρτες, από τους ακαδημαϊκούς “αντιφρονούντες” μέχρι τους “ξέφρενους” συνδικαλιστές;

Η κοινωνική αναταραχή.

Ακόμη κι αν κανείς από τους καταπιεσμένους δεν μπορεί να πάρει στα σοβαρά το ενδεχόμενο ενός ξεσηκωμού του, οφείλει να πάρει στα σοβαρά τους λόγους που κάποιοι στηλοβάτες του συστήματος τον επικαλούνται. Και αν προσέξει την ποιότητα και το θεσμικό εύρος αυτών των στηλοβατών θα αντιληφθεί ότι αυτό το οποίο φοβάται η κυριαρχία, κάθε φορά που εκτρέπεται στην εξαθλιωτική εκμετάλλευση και στην ωμή προσταγή, είναι ο εξωθεσμικός και ανεξέλεγκτος ξεσηκωμός. Αυτό καταδεικνύει και μια ουσιαστική ανατρεπτική προοπτική για τους καταπιεσμένους:

την συνειδητή μεταστροφή

- του εξωθεσμικού σε αντιθεσμική δράση, που δεν θα αρκείται σε μία νωχελική αποχή από “τα κοινά”, αλλά θα κινείται ενάντια στους νομικούς, ιδεολογικούς και ποινικούς κανόνες του πολιτισμού που μας περιβάλλει

- και του ανεξέλεγκτου από τους θεσμικούς διαμεσολαβητές σε αυτοπροσδιοριζόμενη ανατρεπτική δράση.

Αυτοί είναι και οι καθοριστικοί όροι που ξεπερνούν την λογική της διορθωτικής απειλής για το σύστημα και της κατεστημένης επίκλησης ενός “λαϊκού ξεσηκωμού”.

Οφείλουμε να κρατάμε ζωντανό τον τρόπο τους.

Οι αναδιαρθρωτικές αλλαγές, ο εκσυγχρονισμός και οι μεταρρυθμίσεις δεν είναι παρά και προσπάθειες της εξουσίας να συντηρεί την κοινωνική συναίνεση. Οι κοινωνικές αντιστάσεις δεν μπορούν να διαπραγματεύονται με όρους συναίνεσης, ούτε να χάνονται μέσα στον μεσσιανισμό των αριστερών διαχειριστών της εξουσίας.

Απο κει και πέρα, ο τρόμος του συστήματος δεν είναι απλά η επιβεβαίωση της έννοιας του κυρίαρχου λαού. Η ρήξη είναι ολόκληρη η ζωή.

αντίσταση

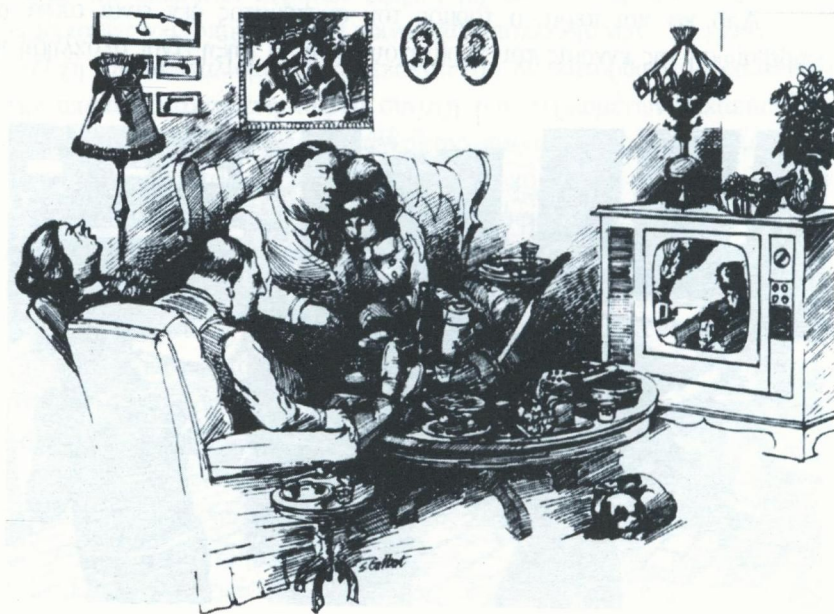
η μοναξιά των υπηκόων, ο εύκολος στόχος, τα ιδεολογικά πειράματα, κυρίαρχα...

Γιατί πράγματι, χρειάζεται εκτός από τέχνη, και επιστήμη για την κατασκευή της κοινωνικής νομιμοποίησης της θεσμοσμένης εξουσίας. Πρέπει με κάθε τρόπο η δυναμική των κυριαρχούμενων να μην αποκτήσει ποτέ συνείδηση. Η πιο ακραία κρατική εκδοχή της αλληλεγγύης, που εκφράζεται μέσα από το «αριστερό» αίτημα της κοινωνίας των πολιτών δεν κάνει τίποτε άλλο από το να δικαιώνει την κρατική οργάνωση της κοινωνίας, αφού κάθε διεκδίκηση μιας τέτοιας κοινωνίας απευθύνεται στον-και πραγματώνεται από τον- κρατικό μηχανισμό.

Η συντεχνιακή πρόσληψη των ταξικών συμφερόντων και οι κοινωνικές σχέσεις που διαμεσολαβούνται από εικονοποιημένους ρόλους έρχονται να διαμορφώσουν την ποιότητα του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού.

Η καθημερινότητα των διαχωρισμών, του χώρου, του χρόνου, των σχέσεων, της ίδιας της ζωής, δεν έχουν παρά ένα και μοναδικό ζητούμενο: την κοινωνική ενδυνάμωση της ισχύος της μοναξιάς των υπηκόων. Δεν πρέπει οι καταπιεσμένοι μόνο να χάσουν την δυνατότητα να «βγαίνουν» από τη θέση τους για να «μπουν» στη θέση του συνάδελφου, του άνεργου, του γείτονα, της γυναίκας, του μετανάστη. Πρέπει να χάσουν και κάθε ενδιαφέρον για κάθε τέτοια κίνηση.

Ετσι, μόνοι και χαμένοι μέσα στη ζούγκλα του διαρκούς ανταγωνισμού, είναι ο εύκολος στόχος για την υποδοχή κάθε ιδεολογικού πειράματος των κυρίαρχων.

...το μπόλιασμα της αλληλεγγύης, συλλογική συνείδηση, δικούς όρους, ερείπια των προσταγών

Μπορούμε να το πούμε ξεκάθαρα. Οι περισσότεροι κοινωνικοί αγώνες είναι σήμερα-και για πάρα πολλούς λόγους-απόλυτα διαχωρισμένοι, απομονωμένοι και πληκτικά μονότονοι. Κι αυτό είναι αντιστρόφως ανάλογο με την βαρύτητα της εξαθλίωσης στην οποία ρίχνονται τα «υποκείμενα του αγώνα» από τις επιλογές της κυριαρχίας. Οι εκμεταλλευόμενοι, διαχωρισμένοι από τον καταμερισμό της εργασίας σε κλάδους και ειδικότητες, «συναντούν» ετεροχρονισμένα την σε κάθε κλάδο αναδιάρθρωση της παραγωγικής διαδικασίας και πληρώνουν την ανυπαρξία κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης μέσα στις ίδιες τις «γραμμές» τους. Μπαίνουν σε έναν αγώνα ανστηρά διαμεσολαβημένο, «αιτούν» θεσμικά εγκλωβισμένοι, δεν υπερασπίζονται τις οργισμένες εκτροπές τους και εκ των υστέρων «μετανοούν», κερδίζουν χάνοντας και στήνονται στην ουρά των κοινωνικών επιδομάτων επιβουλευόμενοι και τον εκχρηματισμό κάποιου υποδέλοιπου κτήματος στο χωριό. Ακολουθεί η κατάντια των πελατειακών σχέσεων για καμιά θεσούλα.

Η ζωή έχει απαιτήσεις. Η φανταχτερή πόλη, τα μαγαζιά, το «καζάντισμα» της παραλιακής...όλα όσα υπόσχεται η μικροαστική καλοπέραση. Μια εναγώνια προοπτική προκοπής.

Η προσταγή θέλει να μην κοιτάει κανείς τον διπλανό του...γιατί άραγε θα πρέπει να φορτωθεί κι άλλη μιζέρια πέρα από τη δική του; Η προσταγή θέλει να κοιτάν όλοι μαζί και χώρια ο καθένας τις προοπτικές της δικής του επιτυχίας στον φανταχτερό αυτό κόσμο. Και τα γκέτο των κοινωνικά αποκλεισμένων, αν δεν είναι ακόμα σαφώς οριοθετημένα, έχουν σίγουρα έτοιμους τρόφimus. Ολοι βιώνουν την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Εκείνο το βλέμμα των ζόμπι εξαρτημένων στις φτωχογειτονιές είναι το γνώριμο σημαίνον της αυτοαπαξίωσης των νεόπτωχων. Γι' αυτό τρομάζει. Κι επειδή αυτό δεν μπορεί να διαρκεί για πάντα, δεν φτάνουν οι γιορτές εξατομικευμένης βίας που θά' ρθουν για να χαθούν σαν πυροτέχνημα στην νύχτα της μιζέριας. Η δυναμική της ρήξης μόνο με το μπόλιασμα της αλληλεγγύης μπορεί να γίνει συλλογική συνείδηση και να χτίσει με δικούς της όρους πάνω στα ερείπια των προσταγών του συστήματος.

αλληλεγγύη

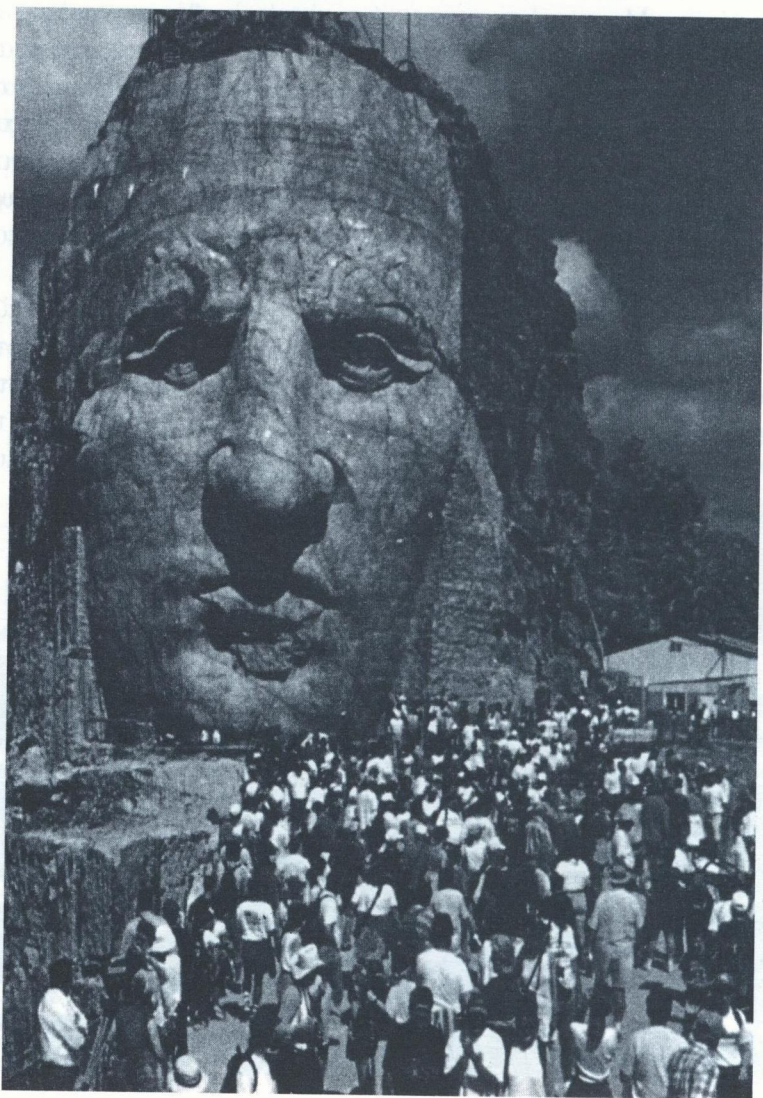
Ο ανταγωνισμός πραγματώνεται: ιεραρχία

Ο ανταγωνισμός πραγματώνεται σε ολόκληρη τη σφαίρα της ανθρώπινης εμπειρίας μέσω των απανταχού παρόντων ιεραρχημένων μηχανισμών: επιταγή του οικογενειακού θεσμού, βασικό χαρακτηριστικό της αστικής εκπαίδευσης, του στρατού, της θρησκείας, της καριέρας, της κομματικής δουλειάς. Η ιεραρχημένη κοινωνική οργάνωση θεωρείται σαν ο αντίποδας των νόμων μιας ανθρώπινης «ζούγκλας». Στην ουσία όμως, ιεραρχημένη κοινωνική οργάνωση σημαίνει μία θεσμισμένη «ζούγκλα». Η οικογενειακή αγωνία για ένα χαρισματικό παιδί, η σχολική βαθμονομία, τα χαλί αξιώματα, ο υπέρτατος θεός και οι δούλοι του, το να μανατζάρεις κάποιον ή έστω κάτι, η πεφωτισμένη επαναστατική καθοδήγηση. Η ανέλιξη, το κύρος, τα κέρδη επιβεβαιώνουν το γλύψιμο, τον χαφιεδισμό, την υποταγή...που φυσικά ανάγονται σε κοινωνικές αρετές.

Ετσι, ατομικό συμφέρον σημαίνει κοινωνικός θάνατος.

Απο κεί και πέρα, δεν χρειάζεται να αναφερθούμε ιδιαίτερα, στο αν οι κανόνες των ιεραρχημένων μηχανισμών αφορούν τους κυρίαρχους, μια και αυτοί τους κατασκευάσαν και επιμελώς τους διατηρούν. Αυτός λοιπόν ο κοινωνικός θάνατος έχει ταξικά χαρακτηριστικά.

ιεραρχία

αυθεντικός αντίποδας στη θεσμισμένη “ζούγκλα”:

η αυτοοργάνωση

Η διαδικασία της εξατομίκευσης για την αποσύνθεση της συλλογικής συνείδησης των καταπιεσμένων χρειάζεται θέσμιση. Κίνητρα, στόχους και επιβεβαίωση. Κανόνες, ηθική και ιδεολογία. Είναι τα συστατικά της ιεραρχίας και της πειθαρχίας. Αυτή η θεσμισμένη «ζούγκλα» δεν βασίζεται παρά και πάλι πάνω στο νόμο της ισχύος. Η ικανότητα να ανταγωνίζεσαι με κάθε «θεμιτό και αθέμιτο» (χαρακτηρισμοί που η ίδια η ηθική τους μεταβλητότητα, τους καθιστά γελοίους) μέσω τους ανθρώπους που σε «απειλούν» δεν είναι παρά η λεγόμενη αξιοκρατία. Αυθεντικός αντίποδας αυτού του τύπου κοινωνικής οργάνωσης είναι η αυτοοργάνωση.

Η μανία του συστήματος, όχι μόνο να πνίξει στο αίμα προσπάθειες των καταπιεσμένων να αυτοοργανώσουν τους αγώνες αντιστάσής τους στο παρελθόν, αλλά και να τις εξαφανίσει από το ιστορικό γίνεσθαι, δείχνει το μέγεθος της φοβίας του. Αυτός είναι ο λόγος που οι αντιστεκόμενοι αγνοούν παντελώς άλλους τρόπους, πλέον του θεσμισμένου, για να διεξάγουν τον αγώνα τους. Και αυτός είναι ο λόγος που ακόμα κι όταν φτάνουν σε αυτοοργανωμένους τρόπους αντίστασης, όταν έχουν απορρίψει ή εγκαταλείφτει από τους ενδιαμέσους χειραγωγούς, μεταχειρίζονται την επιλογή τους αυτή, σαν επιλογή απόγνωσης ή ανάγκης, μακριάν ενός γενικευμένου κοινωνικού προτάγματος.

Ωστόσο, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα υπήρξαν, κι αν δεν λειτούργησαν όπως αυτά ήθελαν, δεν σημαίνει ότι δεν μπορούσαν αλλά ότι δεν τα άφησαν. Και υπάρχουν και λειτουργούν και σήμερα χαμένα μέσα στο επιβεβλημένο επικοινωνιακό χάος, αλλά ακέραια και ατίθασα ενάντια στην χειραγωγήση των μεσολαβητών, στον κρατικό έλεγχο και στην καταστολή.

αυτοοργάνωση

Ιούνης 98. Και ένα μέτωπο σύγκρουσης εξελίσσεται.

Από τη μία μεριά οι εκπαιδευτικοί, για μία ακόμα φορά διεκδικητές των συμφερόντων τους και η αδυναμία τους να συσπειρώσουν συμπαραστάτες παρά τις εκκλήσεις τους, αφενός γιατί δεν είχαν δείξει αλληλεγγύη στο παρελθόν σε άλλους αντιστεκόμενους, αφετέρου λόγω του αμφισβητούμενου ρόλου τους στην εκπαιδευτική διαδικασία. Επί πλέον αντιμετωπίζονται και σαν φορείς αναχρονισμού, καθώς υπερασπίζονται παραδοσιακά κεκτημένα.

Από την άλλη μεριά οι δυνάμεις του «εκσυγχρονισμού». Ενα νομοσχέδιο, όλος ο κρατικός μηχανισμός, η πλειοψηφία του καθεστωτικού πολιτικού κόσμου-με την μειοψηφία σιωπηλή-και κάποιοι κακόμοιροι γονείς και κηδεμόνες.

Η σύγκρουση κορυφώνεται σε ολόκληρη τη χώρα. Οι καθηγητές αποποιούνται την εικόνα του κοινωνικού τους κύρους, όταν η κρατική επιβολή ντύνεται στα χαλί εν ονόματι του εκσυγχρονιστικού δικαίου. Όταν το μέτωπο της συναίνεσης έχει διαρραγεί και οι μόνοι ρόλοι που διαδραματίζονται είναι αυτοί των αστυνομών, τότε εμφανίζονται και οι ουσιαστικοί όροι συνύπαρξης, για το βάθema της ποιότητας της σύγκρουσης και την αποτελεσματικότητα των οδοφραγμάτων. Η αντίσταση στη βάση των μερικών αιτημάτων έχει πάρει τη μορφή της άρνησης της κρατικής επιβολής, η οργή ξεσπάει ενάντια στην ηθική της εικόνας διμοιριών να «μεταφέρουν» εξεταζόμενους, το ξέσπασμα των συγκεντρωμένων έξω από εξεταστικά κέντρα έχει υπερβεί την παθητική αποδοχή αντικυβερνητικού έργου, που επέβαλαν τα μίζερα αριστερά γκρουπούσκουλα.

στην πλατεία Κάνιγγος

Και ενώ το κύρος του εκσυγχρονισμού διακυβεύεται, τα μυώδη ασπόνδυλα της «χρυσής αυγής» με αφορμή μία τυχαία συνάντηση στα δικαστήρια της Ευελπίδων, ξεσπούν την θρασυδειλία τους πάνω σε 3 ξεμοναχιασμένους, συμμετοχούς στα γεγονότα των προηγούμενων ημερών έξω από τα εξεταστικά κέντρα. Ετσι κι αλλιώς, αυτού του τύπου «δραστηριότητες» διεκπαιρώνουν τα φασιστοειδή όλα τα τελευταία χρόνια πάνω σε μετανάστες, μαθητές, διαφορετικούς και σε ότι «λεκιάζει» στο γαλανόλευκο βλέμμα τους. Κι όλες αυτές οι επιθέσεις στον χώρο του αοράτου βέβαια, όχι μόνο για τους κηδεμόνες τους των ΜΜΕ, αλλά και για το αριστερό γκρουπούσκουλο μέλη του οποίου είναι και οι πρόσφατα χτυπημένοι. Ενώ λοιπόν, κάποιος περιμένει να αποδεχτούν και να «συνειδητοποιήσουν» έστω κι έτσι, με τους χτυπημένους συντρόφους τους, την ύπαρξη των φασιστοειδών ασπόνδυλων, αυτοί κάνουν πως είδαν στη θέση τους μπάτσους για να συνεχίσουν, έστω κι έτσι πάνω σε χτυπημένους συντρόφους τους την αντικυβερνητική τους πολιτική. Στα πλαίσια αυτής της αντικυβερνητικής πολιτικής ήθελαν να εντάξουν και την διαδήλωση που διοργανώθηκε αμέσως μετά το γεγονός στην πλατεία Κάνιγγος.

όταν συναντιούνται οι “εξόριστοι” της τάξης

Η παρουσία των αναρχικών στα οδοφράγματα του Ιούνη, είτε έξω από τα εξεταστικά κέντρα, είτε στην πλατεία Κάνιγγος, είτε οπουδήποτε αλλού, επ ουδενί δεν μπορεί να συσχετίζεται με την προγραμματική «πολιτικότητα» που χαρακτήρισε την παρουσία των οργανωμένων μαρξιστικών κατάλοιπων. Η ρήξη, όπως την αντιλαμβάνονται οι εξωκοινοβουλευτικές αρέσεις, σαν μία ευκαιρία για την επιβεβαίωση ενός φαντασιακού λαϊκού αντικαπιταλιστικού μετώπου και φυσικά για την «επάνδρωση» των κακέκτυπων μηχανισμών τους, δεν μπορεί να έχει σχέση με την ρήξη, όπως την αντιλαμβάνονται οι αναρχικοί, σαν αυθόρμητη, καθολική και αυτοοργανωμένη σύγκρουση που προσδοκεί στη γενίκευση της και πηγάζει από μια επαναστατική συνειδητότητα.

Οι καθηγητές είτε διορισμένοι, είτε αδιόριστοι, είτε αναπληρωτές, δεν είναι απλά ένας κλάδος εργαζομένων ή ανέργων. Διεκπαιρώνουν έναν συγκεκριμένο ρόλο παραγωγής και αναπαραγωγής πολιτισμού. Διαμορφώνουν συνειδήσεις και φυσικά εν γνώσει τους ότι αυτό γίνεται χωρίς όρους που μπορούν να θέσουν οι ίδιοι. Καθηλώνονται σε ένα αναλυτικό πρόγραμμα που δεν φτιάχνουν οι ίδιοι, βαθμονομούν με όλη την βαρύτητα της έννοιας- στη βάση αυτού του αναλυτικού προγράμματος, επιβλέπουν την ομαλή λειτουργία της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Είναι -ή προορίζονται για- μιάντες μεταβίβασης της κυριαρχίας. Ενα θεσμικό πλαίσιο που καθοδηγεί τους «υπαλλήλους» του σε έναν ανάπηρο διανοουμενισμό.

Το νέο νομοσχέδιο έρχεται, πέρα από την επιβολή μίας κάθαρσης με ταξικότερα χαρακτηριστικά, να «διορθώσει» πιο «σφιχτά» τυχόν εκτροπές της διαδικασίας, αλλά και να εντατικοποιήσει τους ρυθμούς συνειδησιακής καθήλωσης. Μέσα σ' αυτόν τον ιδεολογικό μηχανισμό της

κυριαρχίας, οι δυνατότητες αμφισβήτησης και κριτικής δεν μπορούν παρά να είναι αδύνατες, γιατί το αντίθετο θα σήμαινε και την αναίρεση του σαν κυριαρχικό εργαλείο.

Το ζητούμενο είναι η άρνηση του ρόλου. Του ρόλου του καθηγητή και της τάξης. Τα γεγονότα του Ιούνη έρχονται να καταδείξουν μία συγκεκριμένη στιγμή που ο ρόλος του καθηγητή χάνεται μέσα στην άρνηση της εκπαιδευτικής τάξης. Άλλοι καθηγητές εκτρέπονται μέσα από μία ταξική και παραδοσιακή εργατική προσέγγιση της σύγκρουσης (επιβεβαιώνοντας κάποιο αριστερό παρελθόν τους), άλλοι απλώς εξεγείρονται. Είναι γεγονός ότι την συγκεκριμένη στιγμή οι συγκρουόμενοι καθηγητές δεν χωράνε όχι μόνο στην εκπαιδευτική τάξη, αλλά και σε όλο το φάσμα της καθεστωτικής τάξης.

Αν οι αριστεροί βλέπουν σε όλη αυτή την εξέλιξη ένα επί πλέον ξεδίπλωμα της αντίθεσης κεφάλαιου-εργασίας, με εργαλεία βάσης και εποικοδομήματος, τότε «δικαιολογείται» και η προεμούρα τους για μια στείρα εκμείωση πολιτικής υπεραξίας στη βάση χειραγώγησης και διαμεσολάβησης και αυτού του αγώνα. Οι αναρχικοί που είδαν σ' αυτήν την σύγκρουση αντιμέτωπους την κυριαρχία και την ανυπακοή, συναντήθηκαν με συγκρουόμενους στη βάση της άρνησης του ρόλου τους συνειδητά ή ασυνείδητα την συγκεκριμένη στιγμή. Αν οι αριστεροί συμμετείχαν στις «διαδικασίες» για το μαρξιστικό μπόλιασμα του κοινωνικού αγώνα, οι αναρχικοί απείχαν από την μερικότητα που χαρακτήριζε αυτές τις διαδικασίες και που με αποφασιστικότητα όλοι υπεράσπιζαν. Και φυσικά, δεν επενέβησαν ως αλλόφρονα ραμποειδή, εργολάβοι της βίας, αλλά συναντήθηκαν στους δρόμους με αυτούς που είχαν ήδη ξεπεράσει την μερικότητα και τις πρακτικές που αυτή επιβάλλει.

Ετσι κι αλλιώς, αρκετοί από αυτούς που συγκρούστηκαν με τους μπάτσους-φυσικά πρότυπα φασιστικής επιβολής και υπερασπιστές των παρακρατικών- στην διαδήλωση της Κάνιγγος και μετά το χτύπημα των φασιστών, δεν είναι άλλοι από αυτούς που και με αυτόν τον τρόπο απαντούν καθημερινά στον κοινωνικό εκφασισμό.

απο την διεκπεραίωση στην αυτοοργανωμένη δράση

Στον αντίποδα των χειραγωγικών και διαμεσολαβητικών μηχανισμών που αναλαμβάνουν να διεκπαιρεώσουν την δυναμική επιθυμία για έκφραση της κοινωνικής αντίστασης ενάντια στους κυριαρχικούς χειρισμούς, μέσα από το πρίσμα της ιεραρχημένης δομής οργάνωσης, στέκεται κοινωνικά «αόρατο» και πολιτικά «ανέκφραστο» το «μοντέλο» της αυτόνομης και αυτοοργανωμένης δράσης.

Αυτόνομης, με την έννοια της «επικοινωνίας» συνειδητού και αυθόρμητου, πραγματικού και φανταστικού σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο και της διάθεσης να αυτοπροσδιοριστεί κοινωνικά με τους δικούς της όρους και *αυτοοργανωμένης* με την έννοια της διερεύνησης και κατάκτησης μιας μορφής οργάνωσης της δράσης που θα μπλοκάρει τις ιεραρχικές αντιλήψεις.

Απ'τη μια «μεριά» έχουμε εγχειρήματα που λειτουργούν και πειραματίζονται διαρκώς στη βάση της αυτοοργάνωσης, αφ'ενός

αντλώντας την αντίστοιχη ιστορική εμπειρία, απ' ετέρου θέτοντας την σε διαλεκτική σχέση με την τρέχουσα κοινωνική συγκυρία, μέσα σε έναν "ιδιότυπο" (για πολλούς λόγους που αφορούν την πληροφοριακή μονοκρατορία) δημόσιο αποκλεισμό και φυσικά, μέσα στις ίδιες τις αδυναμίες τους. Μοναδική προοπτική που θα μπορούσε να πραγματώσει ανατρεπτικούς στόχους των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων, είναι η κοινωνική τους "εξάπλωση" με την εξωστρεφή τους δράση, προοπτική που τα διαφοροποιεί από έναν στείρο κοινοβιακό εναλλακτισμό.

Από την άλλη "μεριά" στοιχεία αυτοοργάνωσης συναντάμε σε κοινωνικούς αγώνες είτε όταν εγκαταλείπονται, λόγω ενδοκυριαρχικής σύμπνοιας από τους χειραγωγούς-αντιπροσώπους τους, είτε όταν οι δυναμικές του κοινωνικού αγώνα υπερβαίνουν και αποκλείουν διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς. Κάθε περίπτωση έχει και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, όσον αφορά την εξέλιξη και προοπτική της, στη βάση των στόχων που τίθενται και την κοινωνική επιβεβαίωση ή αναίρεση της λειτουργικότητας του προτάγματος της αυτοοργάνωσης.

Αυτό που συνήθως συμβαίνει στην πρώτη περίπτωση, είναι από τη μία να πετυχαίνονται οι στόχοι του αγώνα, από την άλλη όμως να αποτελούν μεμονωμένη και αποσπασματική οργανωτική πρακτική. Καταλήγουν εν τέλει, να επιστρέφουν αμέσως μετά στην παραδοσιακή πολιτική διεκδικήσεων, μια και (για διάφορους και ξεχωριστούς λόγους κάθε φορά) δεν έχουν αποκτήσει την συνείδηση για κοινωνική προταγματική της αυτοοργανωμένης δράσης και της αποτελεσματικής της δυναμικής.

Στην δεύτερη περίπτωση, που οι δυναμικές του κοινωνικού αγώνα περιθωριοποιούν την συναινετική πολιτική δράση των διαμεσολαβητικών μηχανισμών, καθώς ανοίγουν μέτωπα ρήξης με την κυριαρχία, η αυτοοργάνωση εμφανίζεται σαν "αναγκαιότητα" διεκπαιρέωσης των τακτικών της αντισυναινετικής δράσης. Δεν παύουν εν τω μεταξύ, έστω και περιθωριοποιημένοι, οι διαμεσολαβητικοί μηχανισμοί να συνυπάρχουν μέσα σε -και να "συνδιαλέγονται" με- αυτό τον τύπο αυτοοργάνωσης. Τη στιγμή που θα εκφραστούν αδυναμίες στην αντισυναινετική δράση, εμφανίζονται μέσα από την "ρεαλιστική τους δηκτικότητα" σαν οι μόνες δυνάμεις που θα διεκπεραιώσουν τους στόχους του αγώνα «αποτελεσματικά» μέσα από καθεστωτικές μανούβρες.

Αυτό που θα μπορούσε να καταστήσει αποτελεσματική (και σε επίπεδο βραχυπρόθεσμων και σε επίπεδο μακροπρόθεσμων στόχων) την επικοινωνία των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων μεταξύ τους, μέσα σε μία συγκεκριμένη χρονική στιγμή, είναι η χειραφετητική σχέση που κατοχυρώνει την συνείδηση της οργανωτικής δυναμικής που εκφράζεται, αλλά και η ενίσχυση των τακτικών της αντισυναινετικής δράσης για την κατάργηση της παρεμβατικότητας των διαμεσολαβητικών μηχανισμών.

ένα συγκροτημένο αυθόρμητο: αλληλεγγύη

Αλληλεγγύη, συμπαράσταση, υπεράσπιση. Λέξεις που αντανακλούν μία μεθοδολογία για τον συμβολισμό διαφορετικών στάσεων στην εξέλιξη διαφορετικών μορφών του κοινωνικοταξικού γίγνεσθαι. Αλληλεγγύη όταν

βρισκόμαστε δίπλα σε αγώνες που φέρουν τα χαρακτηριστικά της δικής μας αντίληψης, συμπαράσταση όταν βρισκόμαστε δίπλα σε κινήσεις που φέρουν χαρακτηριστικά με τα οποία διαφωνούμε και υπεράσπιση όταν βρισκόμαστε δίπλα σε ανθρώπους που αντιμετωπίζουν την δικονομική καταστολή-ποινικοποίηση αντιστάσεων και πραγματεύονται μία “πολιτική αθώωσης”. Όσο όμως και να φαίνεται ότι αυτά τα σύμβολα-λέξεις εισάγουν διαχωρισμένες συμπεριφορές (σε μία προσπάθεια κάθε αυτόνομη κίνηση να αποκτά συγκεκριμένη πολιτικοκοινωνική ταυτότητα), η ουσία βρίσκεται στο κοινό περιεχόμενο αυτών των προσπαθειών και εκφράζεται με μία φυσική κίνηση: βρισκόμαστε δίπλα. Είναι ένα συγκεκριμένο αυθόρμητο που μπορεί και σε μεταφέρει “αυτόματα” στη θέση του συγκρουόμενου, του διωκόμενου, του έγγλειστου, του τρόφμου, του εκμεταλλευόμενου, του καταπесμένου...σε κάθε χωρικό και χρονικό σημείο διαδραμάτισης του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού.

Γι αυτούς που καθημερινά συγκρούονται με τον συγκεκριμένο πολιτισμό, που τον “μελετούν”, τον αναλύουν, τον παρακολουθούν, σχεδιάζοντας και πραγματώνοντας την καθολική του ανατροπή, το αυθόρμητο “βρίσκομαι δίπλα” είναι από τα καταλυτικά χαρακτηριστικά της αντιληπτικής τους υπόστασης. Έτσι, αυτό το αυθόρμητο δεν απορρέει από μία ανθρωπιστική και πασιφιστική φιλοσοφία της συμπόνοιας, ούτε από μία διαμαρτυρία για την “κάλυψη” ενός δημοκρατικού ελλείματος. Απορρέει από την ριζοσπαστική δράση και ανατρεπτική προοπτική για την οριστική επίλυση των αιτίων των κοινωνικών ανισοτήτων, του κρατικού ελέγχου και των εξουσιαστικών προσταγών. Αυτά είναι και τα κριτήρια με τα οποία διυλίζεται και το αυθόρμητο για την μετατροπή του σε πρόταγμα, σχέδιο και πράξη.

Από κει και πέρα, η “υλικότητα” της αλληλεγγύης (κι εδώ η λέξη-σύμβολο έρχεται να καλύψει όλο το περιεχόμενο της φυσικής κίνησης από την προσωπική στάση έως την κοινωνική του προταγματική) δεν μπορεί παρά να διαμορφώνεται από την διαλεκτική σχέση όλων όσων “βρίσκονται δίπλα” και μέσα στην εξέλιξη της διαρκώς συγκρουσιακής (με την έννοια της δυναμικής έκφρασης των δομικών αντιθέσεων του συστήματος) συγκυρίας.

οι εικόνες θεσμικά εργαλεία της κυριαρχίας

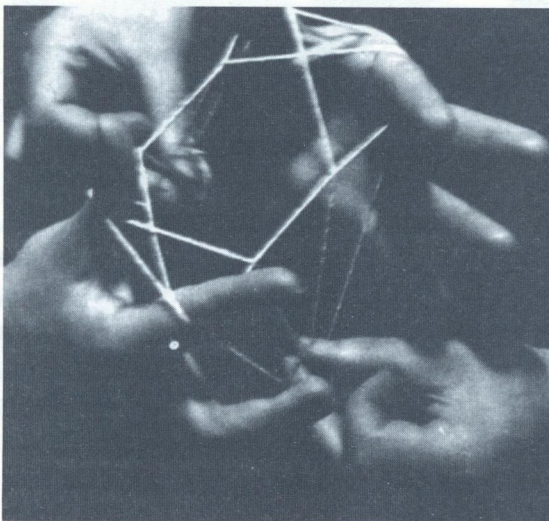
Η εικόνα των κοινωνικών αγώνων μέσα σε μία κοινωνία που το θέαμα είναι κυρίαρχο, δεν αφορά μόνο την διαστρέβλωση και συκοφάντηση τους από την κυριαρχία, αλλά καθορίζει και την ίδια την ποιότητά τους, εφ’ όσον τις περισσότερες φορές ολόκληρη η δόμηση τους στήνεται πάνω στην κοινωνική αποτελεσματικότητα της ίδια τους της εικόνας. Έτσι, οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι, που στην καθημερινή τους ζωή προορίζονται να διεκπαιρώνουν εικονοποιημένους ρόλους, δεν μπορούν παρά και την στιγμή των διεκδικήσεων τους να είναι δέσμοι του ειδώλου τους.

Τη στιγμή που οι εικόνες είναι θεσμικά εργαλεία της κυριαρχίας, διέπονται δηλαδή από την κυρίαρχη ηθική και ιδεολογία, μετατρέπουν την στιγμή των διεκδικήσεων σε στιγμή καταναγκασμού και κανονοποίησης

των αντιστεκόμενων. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο η δύναμη τής εικόνας έχει τη δυνατότητα να "ελέγχει" το περιεχόμενο των κοινωνικών αντιστάσεων. Όταν αυτό δεν πειθαρχήσει στις απαιτήσεις του θεάματος είναι πολύ εύκολο να αλλοιωθεί. Κρατώντας τήν μορφή, εστιάζοντας στα σημεία τής εικόνας που ενδιαφέρουν την κοινωνική χειραγώγηση, απονοματοδοτώντας την πραγματικότητα και επανανοματοδοτώντας την με κυριαρχικούς κανονοποιητικούς όρους, διαμορφώνεται το επιθυμητό περιεχόμενο και ρίχνεται στα «επικοινωνιακά» κανάλια και απ' ευθείας στα μυαλά των υπηκόων.

Οι στιγμές που οι κοινωνικοί αγώνες εκρήγνυνται, θεαματικοποιούνται εξομοιωμένοι με την αλλότρια βία των Χόλλυγουντιανών παραγωγών, εστιάζονται στην ιδιοκτησιακή σημασία των καταστροφών και χρεώνονται σε εγκάθετους εργολάβους βίας, δίνοντας έτσι μία τελευταία ευκαιρία στους αντιστεκόμενους να αρνηθούν την αντισυνανεικτική τους εκτροπή.

Η θεαματικοποιημένη βία είναι έτσι κι αλλιώς το βασικό χαρακτηριστικό που συνδέει ολό κι όλο το περιεχόμενο του όρου "ακροκινούμενος". Φασίστες και αναρχικοί είναι αυτοί που λατρεύουν το αίμα και την καταστροφή ενοποιούμενοι μέσω τής εικόνας τους, μιάς εικόνας χωρίς περιεχόμενο (αυτό του απελευθερωτικού κοινωνικού αγώνα για τους αναρχικούς και της φетиχοποίησης της τυραννίας για τους φασίστες).

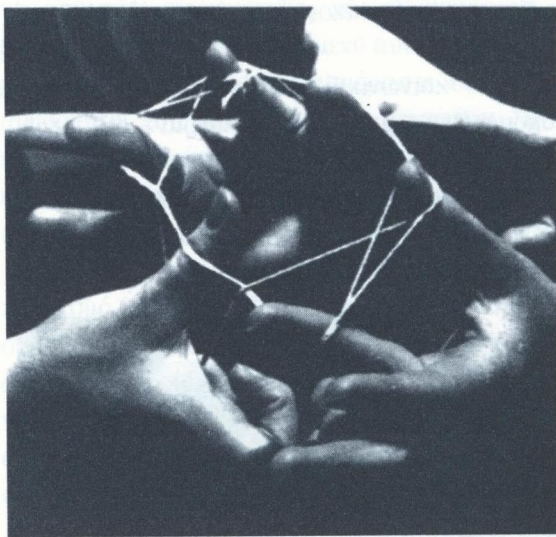
Ενοποιημένοι έτσι στην ανομολόγητη βία είναι μία απειλή για τους αυθεντικούς δημοκράτες ενός καναπέ από τον οποίο επ' ουδενί δεν πρέπει να σηκωθούν για να πάρουν θέση όταν οι φασίστες ανοίγουν τα κεφάλια μεταναστών ή διαδηλωτών. Και που σηκώνονται από τον περιβόητο καναπέ για να επιβεβαιώσουν την δημοκρατική τους ευαισθησία εκείνη την τραγελαφική μέρα του κυρίαρχου λαού κάθε τετραετία στέλνοντας τα "μηνύματα" τους.

η διαμόρφωση ιδεολογίας, ο λόγος χωρίς απόκριση, η μεγάλη αφομοίωση, μ.μ.ε.

Σήμερα δεν αμφιβάλλει κανείς για την θέση των Μ.Μ.Ε. στο κυριαρχικό Είναι. Δεν πρόκειται μόνο για την υλική τους σημαντικότητα, που σαν ένα σύγχρονο μέσο παραγωγής, σαν μια μηχανή που μεταβιβάζει πληροφορίες, διέπεται από την συσσώρευση, συγκεντροποίηση και επένδυση του κεφαλαίου, βιομηχανοποίηση της πληροφορίας και

μετατροπής της σε εμπόρευμα, αναζήτηση πλατιάς αγοράς κτλ. Πρόκειται για την ανάδειξη των μέσων σαν ένα ισχυρό πόλο διαμόρφωσης της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Σαν ένα παραγωγικό μέσο βέβαια, που έχει να κάνει με την διακίνηση πληροφοριών οι οποίες δεν αποθηκεύονται, και με δεδομένο ότι η διαφήμιση είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην πληροφορία και στην βιομηχανοποίηση των μαζικών μέσων, τότε είναι η καπιταλιστική λογική

επιβίωσης αυτής της βιομηχανίας που δικαιολογεί την εξαντλητική κατανάλωση των πληροφοριών και την διείσδυση τους στον παραμυθό τομέα της ανθρωπίνης ζωής. Αυτός είναι ο εξορθολογισμός της δυνατότητας ελέγχου των μαζικών μέσων πάνω στην κοινωνική ζωή, και στη συνέχεια, αυτή είναι η δυνατότητα που οποιαδήποτε εξουσία

θέλει να αποκτήσει μέσω του ελέγχου των μαζικών μέσων.

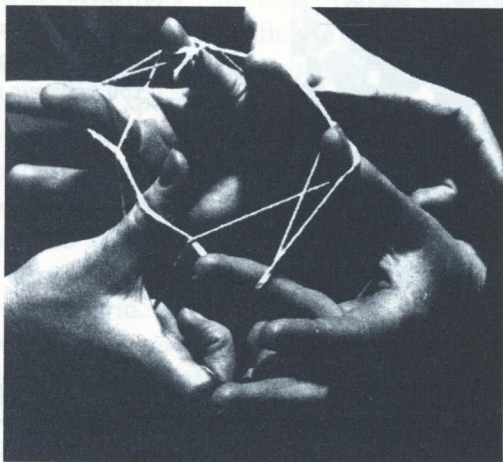
Είναι όμως πίο σημαντικό για μας να εστιάσουμε στην αποκωδικοποίηση της δυνατότητας των μαζικών μέσων να διαμορφώνουν ιδεολογία. Και είναι πίο σημαντικό, γιατί πέρα από μία δεδομένη αρχειακή αρνητική αντίληψη όσον αφορά τις διαδικασίες συσσώρευσης κεφαλαίου, αυτή η δυνατότητα διαμόρφωσης ιδεολογίας είναι που θα καθορίσει τη στάση μας όσον αφορά την χρήση, την εκτροπή ή την καταστροφή των μαζικών μέσων.

Είναι διαμορφωτές ιδεολογίας, γιατί στο σχήμα με το οποίο λειτουργεί η δομή τους: πομπός-μήνυμα-δέκτης, αυτό που κυριαρχεί πάντα είναι ο λόγος χωρίς απόκριση. Στην TV, στο ράδιο, στους δίσκους, τα περιοδικά, την εφημερίδα, τον κινηματογράφο, ουσιαστικά δεν υπάρχει επικοινωνία. Επικοινωνία με την έννοια της ανταλλαγής, της αντιπαράθεσης, της αμφισημίας, της ποίησης, της αμοιβαιότητας. Ανάμεσα σ' ένα ψυγείο και μία τηλεόραση δεν υπάρχει, μ' αυτήν την έννοια, μεγάλη διαφορά. Μέσα στην λειτουργία και των δύο υπάρχει ο ενσωματωμένος λόγος χωρίς απόκριση, λόγος που δεν αφήνει κανένα περιθώριο για οποιαδήποτε αμοιβαιότητα.. Αυτή είναι η αιτία που τα μαζικά μέσα είναι από τη δομή τους εξουσιαστικά.

Δεν πρόκειται επομένως μόνον για ένα "παραγωγικό μέσο" το οποίο συντελεί στις λειτουργίες της κυρίαρχης ιδεολογίας, και το οποίο σε άλλα απελευθερωτικά χέρια θα μπορούσε έτσι απλά να συντελέσει στα δικά τους κοινωνικά απελευθερωτικά "συμφέροντα". Και αυτό γιατί η δομή των μαζικών μέσων δεν έχει καμία απολύτως σχέση με οτιδήποτε απελευθερωτικό, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι απελευθερωτική είναι μόνο η καταστροφή της υπάρχουσας εξουσιαστικής δομής των μαζικών μέσων

και η καθολική κριτική επαναπροσέγγιση της “φύσης” τους.

Από και πέρα, σε μία ανατρεπτική δραστηριότητα τίθεται ένα ζήτημα το οποίο αφορά την αναγκαιότητα της χρήσης των μαζικών μέσων κατ’ επιλογην και την οικειοποίηση της κοινωνικής τους αποτελεσματικότητας, ελλείπει ίδιων απελευθερωτικών μέσων. Με δεδομένη την -παραδοσιακή πα- αφομοιωτική λειτουργία των ΜΜΕ: έχουν την δυνατότητα να αναπαράγουν μία υπονομευτική πράξη, να την «μοντελοποιούν» φτιάχνοντας δηλ. ένα καλούπι από όπου παράγουν πανομοιότυπες θεαματικοποιημένες αναπαραστάσεις της και να την εντάσσουν εν τέλει στην τάξη της εξουσίας εισπράττοντας την ανταλλακτική της αξία, θεωρούμε ότι μία συμβολική πράξη ακυρώνει την ουσία της με την αναφορά της στα μαζικά μέσα. Ειδήσεις που αφορούν κοινωνικές απελευθερωτικές δραστηριότητες, δεν μπορούν να δέχονται τη δομή που τις αναπαράγει, γιατί κατ’ αρχήν αυτή η δομή καθορίζει και αυτές τις ίδιες μιά και αφήνονται να ενταχθούν σε έναν κυρίαρχο λόγο χωρίς δυνατότητα από-κρισης, νομιμοποιούν κοινωνικά την αναγκαιότητα και τον ψευδοπλουραλισμό των ΜΜΕ και σαν μηνύματα απελευθερωτικών δραστηριοτήτων απομακρύνονται διαρκώς από την αυθεντική τους πραγμάτωση, να τεθούν δηλ. υπό όρους αμοιβαιότητας και άμεσα βιωμένης κοινωνικής κριτικής.

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΚΩΣΤΑΣ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟΣ

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

Γιατί στην καθημερινή του ζωή αρνείται
τη λογική της παθητικότητας και της εξατομίκευσης,
γιατί είναι έμπρακτα αλληλέγγυος σε μετανάστες,
φυλακισμένους, διωκόμενους και όλους όσους
αντιστέκονται, γιατί με τη συμμετοχή του σε συλλογικά
αντιιεραρχικά εγχειρήματα αγωνίζεται ενάντια
στον χυδαίο ορθολογισμό της υπόταγής,
στην εξαθλιωτική αποδοχή της εκμετάλευσης,
στην κομματική χειραγώγηση και στην επιβολή
του κράτους πάνω στην κοινωνία

Ωστόσο,

ο "επικίνδυνος εγκληματίας" εξακολουθεί να κυκλοφο-
ρεί στην γειτονιά του, να πραγματοποιεί τις καθημερι-
νές του δραστηριότητες, και να συμμετέχει στον αγώνα
για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Εναντίον του, έχει εκδοθεί ένταλμα άμεσης σύλληψης
και προφυλάκισης με αφορμή την συμμετοχή του στα
γεγονότα του Ιούνη έξω από τα εξεταστικά κέντρα
και τη σύλληψη του στη συγκέντρωση
διαμαρτυρίας για την δολοφονική επί-
θεση φασιστών σε φοιτητή και εκπαι-
δευτικούς έξω από τα δικαστήρια της
Ευελπίδων.

κείμενο του Κ.Μητροπέτρου απο τη φυλακή...

Καλοκαίρι '98... Με μουντιά, μουντομπάσκει, rock wave festival στη Φρεατύδα, S-300, εθνικιστικά παραληρήματα του Χριστόδουλου, θερινά τμήματα της βουλής, αστάθεια και πτωτικές τάσεις στα χρηματιστήρια... Κι όμως, κάπου ανάμεσα στις συμπληγάδες των θεαμάτων, των εξουσιαστικών σχεδιασμών και της αφελούς καλοκαιρινής ξενοιασιάς, υπήρξε και κάτι διαφορετικό.

Ήταν στα μέσα του Ιούνη, που, με αφορμή το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη εκπαιδευτικών (που καταργεί και την επετηρίδα), επίκεντρο την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Αρσένη και ουσιαστική αιτία τη μίζερη και εξαθλιωτική πραγματικότητα του "Θαυμαστού Καινούριου Κόσμου" της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, χιλιάδες άνθρωποι (αδιόριστοι εκπαιδευτικοί αλλά και πολλοί άλλοι) συναντήθηκαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα, εκδηλώνοντας την έμπρακτη άρνησή τους στους εκσυγχρονιστικούς σχεδιασμούς καθυπόταξης της ζωής τους.

Σε Θεσσαλονίκη, Σέρρες, Κοζάνη, Γιάννενα, Αγρίνιο, Λαμία, Χαλκίδα, Αθήνα, Πάτρα, Ρόδο, Κρήτη, η επιθυμία για αντίσταση μετουσιώθηκε σε μια δυναμική σύγκρουση με τις -σε πλήρη απαρτία και εξάρτηση- κατασταλτικές μονάδες του κράτους.

Το ξέσπασμα της οργής ήρθε να καταστρέψει τις λογικές της πττοπάθειας και της θυματοποίησης και να υποβιβάσει τα επιμερισμένα αιτήματα σε ψίθυρους ενώ οι καθημερινές συλλήψεις δεν κατόρθωσαν να μεταλλάξουν αυτή την οργή σε φόβο. Τα "γυάλινα λάβαρα" μιας διαχωρισμένης, αυθαίρετης και χειραγωγικής "κεντρικής συντονιστικής επιτροπής του αγώνα" ράγισαν κι αυτά. Κι όταν, σύντομα, έγινε σαφές πως οι μέθοδοι "συμβατικού πολέμου" των αστυνομικών διμοιριών δεν επαρκούσαν, έκαναν την εμφάνισή τους ιδεολογήματα περί υποκινητών, μειοψηφιών και ακροκινούμενων ομάδων αλλά και μια σκληρότερη στάση στην απόδοση κατηγοριών σε συλληφθέντες.

Η αυλαία των γεγονότων ήρθε να πέσει στις 18/6, με συγκέντρωση στην πλατεία Κάνιγγος, εξαιτίας της δολοφονικής επίθεσης σε φοιτητή και εκπαιδευτικούς (συμμέτοχους στις κινητοποιήσεις), στις 16/6, από οργανωμένους φασίστες (στο γνώριμο ρόλο τους, αυτόν της ελλινόψυχης φάλαγγας εκκαθαρίσεων μεταναστών, διαφορετικών, αγωνιστών, για την επαναφορά της εθνο-κρατικής τάξης). Και τις εκεί συμπλοκές με την αστυνομία, τον τραυματισμό διαδηλωτή από πυροβολισμούς αστυνομικού και τη σύλληψή μου (σε μια απόπειρα να επιβεβαιωθεί και το κρατικό ιδεολόγημα περί ακροκινούμενων ομάδων).

Ήταν λοιπόν τον Ιούνη, που συναντηθήκαμε αρκετοί και διαφορετικοί στους δρόμους γύρω από τα εξεταστικά, μετατρέποντάς τους σε χώρους αντιπαράθεσης με την εξουσία. Κι οι στιγμές αυτές είχαν την ιδιαίτερη ζωντάνια και σημασία τους.

Ωστόσο, κάθε έπαρση και θριαμβολογία, σχετικά με τα γεγονότα εκείνων των ημερών, περιττεύουν. Η μερική αμφισβήτηση της κυριαρχίας, η αναιμική αυτοοργάνωση, η έλλειψη (αυτο)κριτικής για τον εξουσιαστικό ρόλο του καθηγητή μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα και η συνακόλουθη απουσία της μαθητικής νεολαίας, που δεν έβρισκε μάλλον το λόγο να βρεθεί στο πλάι των αυριανών βαθμονόμων της, αποτέλεσαν αξιοσημείωτες αντιφάσεις και προβλήματα αυτού του αγώνα και συντέλεσαν, σε μεγάλο βαθμό, στην αδυναμία συνέχισής του.

Εκεί, στα εξεταστικά, στους δρόμους, στα δικαστήρια και στις

συγκεντρώσεις του Ιούνι, βρέθηκα κι εγώ, ανάμεσα στους τόσους άλλους εγώ.

Η κίνησή μου αυτή βέβαια, ως αναρχικός (δηλαδή φορέας μιας συγκεκριμένης κοινωνικής αντίληψης για την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη με ανατρεπτική δράση και προοπτικές), δεν είχε για αφετηρία της τη συμπαράταξή μου με συντεχνιακά αιτήματα εξασφάλισης ενός διορισμού, ενός μισθού, μιας θέσης σε έναν ψεύτικο ήλιο αλλά την έμπρακτη αλληλεγγύη μου σε ανθρώπους που ξεπέρασαν τα όρια της απλής διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, μετατρέποντας τον αγώνα τους σε σύγκρουση με την κρατική επιβολή. Κι ήταν ακριβώς αυτό, που θέλησε να μου ξεπληρώσει το κράτος με τις βαρύτατες κατηγορίες που μου απέδωσε, μετά τη σύλληψή μου, στις 18/6, στην πλατεία Κάνιγγος.

Μάλιστα, “μεριμνώντας” ιδιαίτερα για την υπόθεση ενός αναρχικού συλληφθέντα, προχώρησε και παραπέρα. Μετά την έκδοση βουλεύματος, στα τέλη Ιούλη και εντάλματος σύλληψής μου, στα τέλη Σεπτεμβρίου, με προφυλάκισε, στις 18/11/98.

Η τακτική, βέβαια, της τρομοκράτησης με την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, τις συλλήψεις, τις ομηρίες αγωνιστών, τις δίκες και τις καταδίκες, δεν είναι κάτι πρωτοφανές. Χαρακτηρίζει κάθε στιγμή όξυνσης του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, στοχεύοντας στην παραδειγματική τιμωρία όσων συλλαμβάνονται και στο συνακόλουθο εκφοβισμό όσων δε δείχνουν διατεθειμένοι να συναινέσουν στην εξαθλίωση και στην υποταγή τους.

Όσο, τουλάχιστον όμως, αφορά εμένα, ας μην τρέφουν οι διώκτες μου την παραμικρή ελπίδα ότι με έχουν οδηγήσει στην όποιου είδους απόγνωση ή αμφιταλάντευση.

Η συμμετοχή μου, τόσο στα γεγονότα του Ιούνι όσο και σε άλλες εορτίες κοινωνικής αντίστασης, σε εξεγέρσεις στο κέντρο της μητρόπολης, σε αγώνες τοπικών κοινωνιών, σε καταλήψεις αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές και απεργούς πείνας, σε συλλογικά αντιιεραρχικά εγχειρήματα καθημερινής παρέμβασης και δράσης στις γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά, δεν χαρακτηρίζεται από κάτι το τυχαίο ή το ευκαιριακό. Είναι αποτέλεσμα συνειδητών επιλογών στο πεδίο της ζωής.

Επιλογών που πηγάζουν από...

...Την επιθυμία για συνάντηση με τη ζωντάνια και την ορμή των ανθρώπων που βγαίνουν στο δρόμο οπλισμένοι με την αυτοπεποίθηση του ταξικού τους δίκιου.

...Την κατανόηση της θέσης του “άλλου” και την απόπειρα καταστροφής των πλαστών κοινωνικών διαχωρισμών.

...Τη θέληση για εκτροπή μιας γελοίας και ασφυκτικής καθημερινότητας, χαμένων σχολικών εξάωρων, ποινολόγιων και αποβολών... ασκήσεων ύφους στο σαλόνι και απαγορεύσεων εξόδου από το σπίτι... “χρυσής ευκαιρίας”, κάρτας εργασίας και οχτάωρου κάτεργου... τηλεοπτικής χαύνωσης και “πυρετού” του σαββατόβραδου... μόδας και life style... κάθε είδους πρέζας.

...Την άρνηση της παθητικότητας, της εξατομίκευσης, της ιδιοτέλειας, της χειραγώγησης, της διαμεσολάβησης, της ιεραρχίας, της θεσμικής αλλοτρίωσης, της κυριαρχίας του κράτους.

...Το όραμα για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης.

Κι αυτές οι επιλογές, συναντούν τον εαυτό τους και στο παρόν (στη συνθήκη ομηρίας μου), μέσα από την ακλόνητη θέλησή μου για αντίσταση και αξιοπρέπεια.

Σήμερα, πέντε μήνες μετά -και με τους καπνούς από τις φωτιές και τα δακρυγόνα του Ιούνη να έχουν από καιρό πια κοπάσει- η επίθεση εναντίον της κοινωνίας, η επίθεση εναντίον μας, συνεχίζεται.

Η φιλοσοφία της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης αποζητά, τώρα, την πραγμάτωσή της μέσα στις σχολικές αίθουσες, με τη διαρκή αξιολόγηση, τους διαχωρισμούς, τους αποκλεισμούς, την εξατομίκευση, τη ρουφιανιά, το γλύψιμο και την υποταγή, στην προοπτική δημιουργίας του νέου τύπου εργαζόμενου, του νέου μοντέλου υπηκόου. Ενώ τα βέλη της αναδιάρθρωσης και του εκσυγχρονισμού εξακοντίζονται, με μεγαλύτερη ένταση, προς όλα τα σημεία του κοινωνικού σώματος, για την εδραίωση της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, με οικονομική λεηλασία, εντατικοποίηση και ελαστικοποίηση της εργασίας, πολλαπλούς κοινωνικούς αποκλεισμούς, ενδυνάμωση του κρατικού μηχανισμού μέσα από την αποκέντρωσή του, περιστολή των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών, ηλεκτρονικό φακέλωμα, επάνδρωση των μηχανισμών καταστολής, αναβάθμιση του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης, ανέγερση νέων ιδρυμάτων εγκλεισμού.

Σε αυτόν τον κηρυγμένο πόλεμο, καμιά ανακωχή από την πλευρά μας. Με όπλα μας τη συνείδηση, την ιστορική γνώση, την κριτική, την αλληλεγγύη, την αυτενέργεια και την επιθυμία για μια ζωή χωρίς αφέντες και υποτακτικούς, να προχωρήσουμε στην περαιτέρω ανάπτυξη του αγώνα ενάντια στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση, ενάντια στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Η ιστορία δε γράφεται χωρίς εμάς. Οι δρόμοι μας περιμένουν...

Ρίξτε με ό,τι κατακερματίζει, αλλοτριώνει, καθυποτάσσει και δυναστεύει τη ζωή μας,

Αυτοοργάνωση της καθημερινότητας και των αντιστάσεών μας.

**Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές
και όλους όσους ορθώνουν το ανάστημά τους απέναντι στην εξουσία.**

**Λευτεριά στον αναρχικό κοινωνικό αγωνιστή Νίκο Μαζιώτη,
λευτεριά σε όλους μας.**

**Κώστας Μητροπέτρος
23/11/98
Β' πτέρυγα
φυλακών Κορυδαλλού**

Ενώ το σύστημα έχει προωθήσει χιλιάδες νόμους για να περιορίσει τις ανθρώπινες επιθυμίες, και μία οικονομία που, μέσα σ' αυτόν τον περιορισμό, κάνει τον άνθρωπο τόσο πράγμα όσο ποτέ άλλοτε...

“Ποιός μπορεί να αρκεστεί σε μία κατ' όνομα ελευθερία;”

Γ. Μπαμπέφ, 1794

...αυτό το ερώτημα κυκλοφορεί σε πολλά στόματα

Κι αν η σύγχρονη τυραννία

είτε κρατική, ντυμένη χακί και τήβεννους,

είτε παρακρατική, με κόκκινα φουλάρια και σφυροδρέπανα

ξεχύνεται στους δρόμους

για να εξοντώσει αρχαία ερωτήματα

τότε ας είναι σίγουρη

- όπως η Ιστορία -

ότι απλά δυναμώνει και πολλαπλασιάζει

τα στόματα που

σπάνε τη σιωπή, την ανοχή, την υποταγή

Λ Ε Υ Τ Ε Ρ Ι Α

ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Κ.ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

που προφυλακίστηκε στις 18/11

για τη συμμετοχή του στα γεγονότα του Ιούνη.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

